

[Helge Adam Møller]

sen af ofre. Rigspolitechefen skriver, at lovudkastet indeholder bestemmelser, som vil hæmme politiets efterforskningsmuligheder på betænkkelig måde. Dansk Politiforbund giver udtryk for, at bestemmelserne om skriftligt samtykke vil betyde øgede vanskeligheder for politiets arbejde, og Dansk Kriminalpolitiforening skriver, at hvis betænkningen og hermed dette lovforslag gennemføres, så vil det medføre, at det bliver endnu en lille smule vanskeligere at være politimand. Der er altså nogle indvendinger i høringssvarene.

Jeg er enig i det, justitsministeren anførte angående fingeraftryk, og vil derfor ikke gøre mere ud af det. Jeg vil godt konstatere, at hensynet til individet og individets rettigheder prioriteres meget højt i SF's lovforslag, og det er der intet galt i, tværtimod. Men hvis hensynet går så langt, at et antal forbrydelser ikke kan opklares, sådan at politiets arbejde, som i forvejen bestemt er vanskeligt og ofte mere vanskeligt, end det burde være, gøres endnu sværere, så er jeg betænkelig. Jeg så gerne, at man på en eller anden måde i lovforslaget indbyggede en opmuntring til borgerne, for at de aktivt kunne medvirke til opklaring af forbrydelser og dermed til den samlede kriminalitets bekæmpelse.

Lad mig sætte spørgsmålstegn ved nogle af de foreslåede bestemmelser i lovforslaget.

Er det rimeligt, som SF foreslår, at en legemsundersøgelse ikke kan gennemføres, selv om den sigtede giver sit samtykke, medmindre vedkommende er mistænkt for en forbrydelse, der kan give halvandet års fængsel eller mere? Altså vedkommende siger selv: Jeg vil godt være med – men forbrydelsen er ikke alvorlig nok til, at man retter sig efter hans eller hendes ønske.

Et andet spørgsmål: Kan det være rigtigt, at legemsindgreb mod en person, som ikke er sigtet, kun kan ske, hvis vedkommende har givet skriftligt tilsagn? Hvad nu hvis vedkommende er fortumlet, kvæstet, bevidstløs? Så har han eller hun ingen jordisk mulighed.

Et tredje spørgsmål: Man kan ikke tage blodprøver ved ulykker, som sker uden for færdselslovgivningens område. Hvad med en ulykke på en arbejdsplads? Det har stor betydning for opklaringen af, hvad der er sket, at der kan udtages blodprøve af ofret og dem, der har været involveret i det, men det kan altså ikke ske, hvis vedkommende er bevidstløs og ikke kan give skriftligt tilsagn.

Og endelig forekommer det mig ugennemtænkt, at undersøgelse af mund og mundhule skal falde ind under begrebet »legemsundersøgelse«. Det vil sige, at det kun kan foretages, hvis der er en læge til stede. Vi kender jo alle sammen snesevis af eksempler på, at politiet kommer ud i et betændt narkomiljø, og hvad sker der? En del af dem, der er til stede, sluger noget, de tager det i munden og begynder at synke narkoen, papirerne, bevismidlerne. Politimanden har altså efter dette forslag ingen mulighed for at undersøge, hvad der er i mundhulen, før der kommer en læge til stede, og det tager nok lidt tid.

Lad mig derfor afslutningsvis sige, at jeg deler fuldt ud den erkendelse, SF selv har, at dette forslag nok ikke bliver færdigbehandlet i dette folketingsår. Det synes jeg også er godt, fordi hele emnet har behov for en lang og grundig debat. Derfor ser jeg frem til det forslag, som fremsættes i næste folketingsår, og håber, at det bliver et forslag, der tilgodeser såvel den personlige frihed som befolkningens retssikkerhed.

Bjørn Elmquist (V):

Venstre er enig i, at dette er centrale bestemmelser, centrale afsnit i retsplejeloven. Det kan ses af de mange sager og problemer og spørgsmål, som rejses på dette område. Den betænkning, vi fik sidste år, er også et udtryk for, at det af samfundet og af retsmyndighederne opfattes som en relevant problemstilling.

Spørgsmålet om sammenhængen med ransagningsbestemmelserne kan drøftes. Jeg ser, at SF i bemærkningerne til forslaget er inde på, at det, at betænkningen kom, netop var udtryk for, at disse emner godt kunne ses ude af sammenhæng med ransagningsafsnittene og -bestemmelserne. Det er jeg nu ikke helt sikker på, men det er noget, man kan drøfte ved lejlighed.

Vi er også i Venstre enige i, at vi må finde en balance mellem på den ene side hensynet til den enkelte og på den anden side hensynet til samfundets retssikkerhed, om man vil, repræsenteret ved kravene til effektiviteten i politiets bekæmpelse af kriminaliteten, i politiets efterforskning.

Når jeg sagde »hensynet til den enkelte«, er der jo flere aspekter i det. Oftest tænker vi vel på den person, som er mistænkt, som måske bliver sigtet, og som i hvert fald er i politiets sø-